

I myrens fodspor

Blomster i alle regnbuens farver voksede her.

De var næsten lige så store som træer, og jeg følte mig ganske lille bitte.

En myre så stor som en hund, nikkede venligt til mig og gjorde tegn til, at jeg skulle gå efter den.

Nu gik jeg så lige der i myrens fodspor, hvor mon jeg ville ende?

Det gik over stok og sten – vejen var næsten ufremkommelig – det tætte græs, var som en vild og voldsom urskov.

Solens stråler brændte, men myren fortsatte i rask tempo og kravlede over store sten.

Ikke noget med at gå udenom, nej den tog den lige vej og jeg halsede efter.

Tankerne for igennem mit hoved, "hvor mon vi ender?" – lyset forsvandt, himlen som man dårligt nok kunne se her fra bunden af græsset, blev mere og mere grå.

Så med et faldt regnen, dråber så store som kanonkugler – hamrede mod jorden, jeg klamrede mig til det nærmeste græsstrå og håbede blot, jeg ville overleve denne katastrofe.

Endelig!

Lige så hurtigt, som det var begyndt at regne, lige så hurtigt holdt det op.

Hvor var myren? Jeg så mig omkring, og fik øje på ham et stykke længere fremme.

Myren havde søgt ly under et stort bregneblad – han vinkede til mig, og begyndte at gå videre.

Jeg skyndte mig efter ham spændt på, hvor vi skulle hen!

Myren stoppede op!

En brusende flod spærrede for den videre vej mod målet – nåleskoven.

Myren skubbede en kæmpe træstamme ud i åen og hoppede op den. Han gjorde tegn til mig, om at gøre det samme.

Nu roede vi alt, hvad vi havde lært, men den anden side af floden, syntes uendelig langt væk.

Kunne vi komme over?

Eller ville strømmen føre os længere væk fra vores mål?

"Pas på !" råbte jeg til myren –

"der sidder en tudse til bagbord – den ser sulten ud !"

Let og elegant styrede myren et godt stykke udenom, så tudsens lange tunge ikke kunne nå os!

Tudsen kiggede sulten efter os, men vi var udenfor fare og vores træstamme sejlede videre med strømmen.

Nu kunne jeg se land ret forude og jeg krydsede fingre – bare vi kunne komme i land !

Det var nu ikke helt ligetil at komme ind til bredden, strømmen var alt for stærk

og ikke nok med det! Det begyndte at regne igen.

Heldigvis var regnen en stille regn, men den bevirkede, at vores træstamme blot flød videre med strømmen.

Nogle af myrens venner havde hørt hans råb om hjælp, og nu stod de inde på bredden. De stod klar til at hjælpe os i land, men vi havde så meget fart på, at vi blot sejlede forbi dem.

Myrerne løb alt det bedste de havde lært.

Da de var kommet et godt stykke forbi os, begyndte de at stoppe floden med pinde og blade med håbet om, at det ville bremse vores træstammen og vi kunne komme i land.

Desværre kunne myrerne ikke nå at komme nok blade og pinde i strømmen, så træstammen fortsatte.

Vi var nu kommet ind til en lille landsby og floden løb nu på asfalt – Åh nej! En kloakrist !

Hjælp – vi holdt godt fast, træstammen dykkede ned.

Nu gik det heldigvis ikke så stærkt mere, men der var mørkt som i graven!

Hvordan slap vi dog ud, af dette mareridt ?

En stor fed rotte sad et stykke fremme og gnavede i en gammel appelsinskal.

Vi blev en smule nervøse – ville den æde os? Eller havde den nok i skralden ?

Heldigvis lagde den slet ikke mærke til os, den gumlede bare videre !

Nu drejede floden og vi kunne skimte lys forude!
Hvad ventede os der ?

Farten tog langsomt af på vores træstamme og vi måtte hjælpe til for at komme fremad. Da vi ikke havde nogle årer, måtte vi bruge vores arme – ja det var nu mest mig, der skovlede igennem vandet !

Nu var vi ude i lyset – vi var endt i et stort bassin. Vi roede det bedste vi havde lært, for at komme ind til bredden. Bredden var en kant af fliser, og endelig nåede vi den !

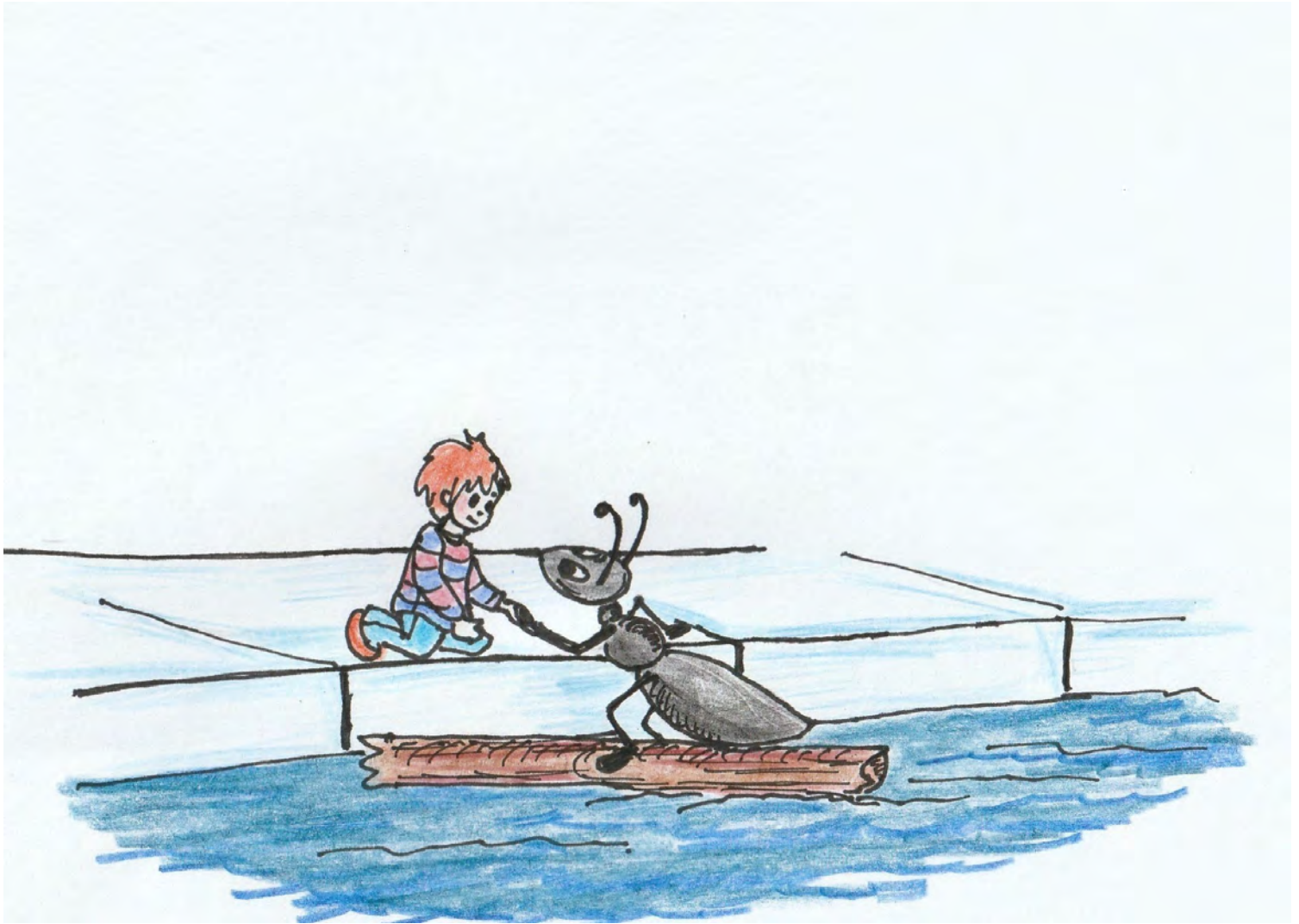
Vi hoppede i land og havde nu fast grund under fødderne. Myren viste mig hvilken vej, vi skulle gå, og nu løb vi lidt.

Det var et farligt område vi var i – ganske bart - ingen steder, man kunne gemme sig, og vi var ganske tydelige - som 2 små sorte prikker på en hvidt gulv.

Hurtigt nåede vi en flisebelagt væg og fulgte den mod syd.

Det var som om myren havde et indbygget kompas, der fortalte hvilken vej vi skulle, så vi kunne komme ud i det fri igen.

Det første stykke vej mødte vi intet farligt –
men pludselig stoppede myren brat op, og jeg stødte ind i ham!

Myren vendte sig om mod mig og gjorde det klart, at nu skulle vi
være helt stille.

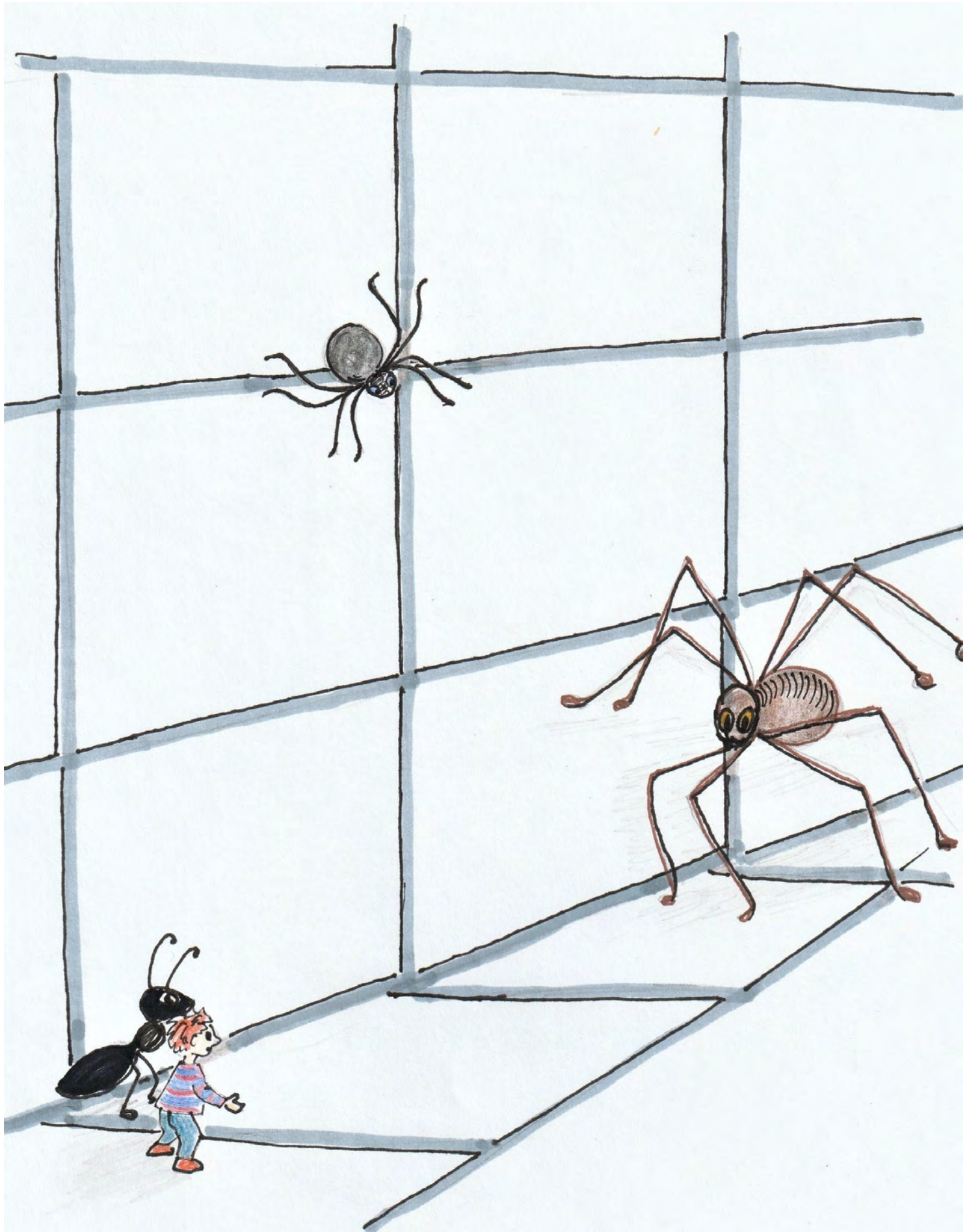
Han pegede..... og der! Et godt stykke fremme sad en stor Mejer
– dens lange tynde ben bevægede sig hen i mod os.

Nu var gode råd dyre – skulle vi tage benene på nakken og løbe
alt det bedste vi havde lært eller skulle vi gå til angreb?

Heldigvis for os, men ikke for den! Kom en husedderkop
kravlende – og mejeren syntes bestemt, den var et meget bedre
måltid end os.

På sine lange tynde ben indhentede den hurtigt edderkoppen og
vi løb det bedste vi havde lært !

Vi nåede hen til en kæmpe skov af græs, myren tog fugleflugts linjen, ikke noget med at gå den nærmeste vej, næh!

Op ad et græsstrå, henover en stor pind og videre – op og ned!

Jeg orkede ikke den slags udfordringer, jeg fandt smutvejene – det var godt nok lidt længere!

Men heller springe over, hvor gærdet var lavest, end den kraftanstrengelse med at klatre op og ned!

Langt om længe nåede vi til myrens bolig.

Der var travlhed....

myrer der vadede ud af tuen, myrer på vej ind med forråd,
myrelarver der blev flyttet om på, tuen der blev forstærket med
grannåle.

Myresoldater der stod vagt! Spejdende efter mulige fjender.

Myren gjorde tegn til, at jeg skulle følge efter ham, hvilket jeg
gjorde, godt nok med bankende hjerte – hvad ville der ske nu?

Myren viste vej gennem lange mørke gange – der var et mylder – myrer der skulle samme vej som os, de bar på grannåle, døde biller og fluer.

Andre havde afleveret deres dyrebare last i forråds-kammeret og var på vej ud af tuen igen efter nye forsyninger.

Vi kom forbi barnekammeret – små hvide æg der lå pænt på lige rækker, og myrer der vendte dem med jævne mellemrum, små myrelarver der blev madet og myrer der næsten var færdigudviklede, og klar til at gøre deres til, at myretuen kunne vokse sig større og stærkere.

Nogle af myrerne ville blive soldater, andre arbejdere og nogle vil blive til dronninger. De kommende dronninger ville snart gå på vingerne, flyve ud i verden og danne nye myretuer.

Langt om længe nåede vi dronningens kammer – hun lå bare og lagde det ene æg efter det andet. Æggene blev flyttet lige så hurtig, som hun lagde dem.

Hun blev fodret med frisk honningdug og lækre insekter hele tiden. Andre myrer rensede hende og nussede om hende.

Pludselig kunne jeg høre, at der var noget stort på vej et sted i tuen. Myren gjorde tegn til, at jeg skulle følge efter og vi gik nu efter lyden.

Der var en summen af liv og så så jeg alle de nye myrer, som skulle ud i den store verden. Dronning myrer og droner der var klar til at flyve ud af tuen – parre sig og danne nye myretuer.

For dronerne var det en kort fornøjelse, efter parringen ville de dø og kun de nye dronninger ville overleve.

De nye dronningemyrer skulle enten finde en tue, hvor de kunne blive den ny dronning eller danne deres egne tue et godt og lunt sted i skoven.

Myren bød mig på lidt honningdug, jeg drak begærligt – jeg var både sulten og tørstig efter den lange tur.

Efter dette måltid banede vi os vej ud af tuen igen, udenfor skinnede solen – jeg vendte mig mod myren og sagde at jeg hellere måtte gå tilbage til min "tue".

Jeg begav mig ud i skoven, fandt et dejligt sted under et bøgetræ.

Jeg var blevet så træt efter turen, så jeg tænkte en lille lur ville gøre godt.

Jeg havde knap nok lagt mig! Før jeg faldt i søvn.

Da jeg slog øjnene op igen – var verden ikke fuld af blomster så store som træer, og myrerne var ganske små – ikke så store som hunde.

Solen var ved at gå ned, snart var dagen slut.

Jeg måtte hellere skynde mig hjem.

